

Sygn. akt V Ka 180/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Andrzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 r.

sprawy **J. M.**

obwinionego o czyn z art. 50 pkt 5 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych w zw. z art. 38a pkt 4 ustawy

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kołobrzegu

z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 2241/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kołobrzegu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kołobrzegu, wyrokiem zaocznym z dnia 23 stycznia 2014 roku, sygn. akt II W 2241/13, w sprawie J. M., obwinionego o to, że:

w dniach od 17 sierpnia 2013 roku do 3 września 2013 roku w K., w kwartale ulic (...) /R./Z./W. na terenie nieruchomości należącej do (...) sp. z o.o. składającej się z działek o nr (...), wbrew zakazowi prowadził targowisko w strefie A ochrony uzdrowiskowej w K.

tj. o czyn z art. 50 pkt 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych w zw. z art. 38a pkt 4 ustawy.

orzekł:

1. uniewinnił J. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła Straż Miejska w K. wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kołobrzegu. Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako zasadna skutkowała uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wytknąć trzeba Sądowi I instancji błędną kwalifikację czynu zarzucanego obwinionemu. Pamiętać bowiem należy, czemu już niejednokrotnie Sąd Okręgowy dawał wyraz w swoich orzeczeniach, że art. 50 pkt 5 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych może stanowić jedynie podstawę orzeczonej grzywny, natomiast zachowanie obwinionego należy oceniać w kontekście wyczerpania znamion czynu określonego w art. 38a tejże ustawy.

W świetle treści art. 38a ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1399 ze zm.), prowadzenie punktu sprzedaży pamiątek jest dozwolone jedynie w formie i miejscu wyznaczonym przez gminę. Prowadzenie targowisk jest zabronione i nie jest możliwe uzyskanie w tym zakresie zgody organów gminy. Zgoda taka może być bowiem wyrażona tylko na prowadzenie sprzedaży pamiątek, wyrobów ludowych i produktów regionalnych.

Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne pominął treść zeznań świadka, dokumentację fotograficzną, treść notatek urzędowych – w najmniejszym stopniu nie odnosząc się do ich treści i nie wskazując w jakim zakresie i czy w ogóle brał je pod uwagę rozstrzygając niniejszą sprawę. Co prawda Sąd powołuje je w części wstępnej uzasadnienia, jednakże pomija je w najistotniejszym momencie, kiedy to wyjaśnia w jaki sposób doszedł to przekonania o niewinności obwinionego. W tym zakresie opiera się jedynie na jego wyjaśnieniach.

Tym samym jako błędne jawią się ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w Kołobrzegu. Przede wszystkim przedwczesne jest przyjęcie, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego czynu z tego tylko względu, że nie są znane sądowi treści umów zawartych przez obwinionego z poddierzawcami. Przede wszystkim treść tych umów nie ma żadnego znaczenia dla oceny zachowania obwinionego. Zadaniem Sądu przy ocenie zachowania obwinionego jest ustalenie czy na terenie, do którego obwiniony posiada tytuł prawny z mocy umowy dzierżawy, prowadzona była działalność, o której mowa w art. 38a cytowanej ustawy, a dalej czy działalność ta miała charakter targowiska czy też sprzedaży wyłącznie wyrobów pamiątkarskich, ludowych bądź regionalnych i czy w tym zakresie obwiniony posiadał zgodę właściwych organów gminy.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy w ogóle nie poczynił ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że obwiniony nie może ponosić odpowiedzialności za działania poddierzawców. Jest to oczywiście błędne, bowiem to obowiązkiem obwinionego, przy przyjęciu, że targowisko polega na sprzedaży jedynie przedmiotów określonych w art. 38a ustawy, jest uzyskanie zgody na prowadzenie takiej działalności.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kołobrzegu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu I instancji będzie ponowne przeanalizowanie zachowania obwinionego z punktu widzenia znamion czynu zarzucanego wnioskiem o ukaranie z uwzględnieniem całości zebranego w sprawie materiału i uwag poczynionych przez Sąd Okręgowy.